

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: C. C. G., nar. ,
stát. přísl. Kolumbijská republika,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské nám. 21, Praha 1,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. CPR-1984-3/ČJ-2022-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-321023-14/ČJ-2021-000022-SV, ze dne 3. 12. 2021, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let, počátek této doby byl žalobci stanoven dle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, a v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného adoptuje nezákonnosti rozhodnutí nalézacího správního orgánu, pokud zcela ignoruje tvrzení žalobce ohledně toho, že je státním příslušníkem Spojených států amerických, kdy toto tvrzení nijak neověřuje, a naopak uvádí, že i pokud by se zakládalo na pravdě, tak by to nic neměnilo na postupu správního orgánu. Žalobce s tímto přístupem nesouhlasí a domnívá se, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona vyplývá mimo jiné z posouzení vazeb cizince k domovskému státu, kdy předpokladem pro vydání meritorního rozhodnutí je posouzení bezpečnostní a politické situace v domovském státě. Pokud je tedy žalobce státním příslušníkem dvou států, tak tato informace nepostrádá relevanci k předmětu řízení a nelze ji ani ignorovat, ani odbýt tím, že sám žalobce toto tvrzení neprokázal, neboť se jedná o skutečnost ověřitelnou správním orgánem dotazem na zastupitelský úřad USA, kdy takovouto aktivitu lze v řízení zahájeném z moci úřední právem očekávat. Jakkoliv je pravdou, že se žalobce dopustil velmi dlouhého neoprávněného pobytu, tak ani tato skutečnost neopravňuje správní orgán k tomu, aby rezignoval na povinnost postupovat způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

5. Dne 2. 12. 2021 žalobce v rámci pobytové kontroly nepředložil žádný doklad totožnosti ani jiný doklad a opakovaně uváděl, že má v ČR pobytové oprávnění. Následně byl hlídkou eskortován do místa X, kde předložil platný biometrický cestovní doklad Kolumbie, ve kterém nebylo otištěno žádné vstupní ani jiné schengenské razítko. Žalobce také sdělil, že má dvojí občanství a že přicestoval do ČR v září 2003 na cestovní doklad USA. Poté v roce 2016 odcestoval do Rakouska, kde mu byl na ambasádě vydán kolumbijský cestovní doklad, se kterým v ČR pobývá ke dni kontroly.

6. Při výslechu žalobce sdělil, že do ČR přicestoval v roce 2003 z USA. Účelem cesty bylo studium. Jednalo se o program pro americké studenty, kdy v ČR studoval Univerzitu Karlovu v Praze, 1. lékařskou fakultu. Tuto školu studoval pouze rok, poté nedostudoval. Přicestoval na základě amerického cestovního pasu, asi třikrát byl od té doby v USA, jednou byl v Kolumbii za rodinou, vždy na americký cestovní pas. Naposledy přicestoval letecky dne 10. 6. 2011 a od té doby zde je nepřetržitě do 2. 12. 2021. Pouze v roce 2016 byl v Rakousku z důvodu vyřízení nového cestovního dokladu Kolumbie, který předložil při kontrole policii. Cestovní pas USA již pozbyl platnosti, žalobce jej již nemá. V ČR byl učitelem angličtiny a španělštiny. Pracoval pro jazykové školy a agentury. Nevystoupal z důvodu, že se zde zabydlel a již vycestovat nechtěl. Ani neměl v plnu vycestovat. Byl líný a hloupý. Ví, že bude muset nyní odjet. Nemá oprávnění k pobytu ani vízum pro pobyt v ČR. Nikde o pobyt nežádal. Ví, že je na území ČR neoprávněně. Je třikrát rozvedený a bezdětný. V USA nikoho nemá, v Kolumbii má sestru a bratra, rodiče již nežijí. Bydlí v X v nájmu, přesnou adresu nezná a nikde ji nehlásil. Na dané adrese bydlí od roku 2017, předtím bydlel na jiných adresách. V ČR ani v Kolumbii nemá žádný majetek. Nemá zde žádné vazby ani zdravotní pojištění. Má peníze na pobyt a vycestování. Pracoval zde a stále

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pracuje jako tlumočník. Nikoho zde nemá, žije sám. Trestnou činnost nepáchal. Může bydlet v Kolumbii či v jiném státě mimo EU. Vycestuje dobrovolně. V Kolumbii mu nic nehrozí, nemá problém se tam vrátit.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

28. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců platí, že: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“*

8. Námitku žalobce, že nebyla dostatečně reflektována skutečnost, kdy měl uvést, že je státním příslušníkem také Spojených států amerických, soud jako důvodnou neposoudil.

9. Ve věci je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR od 8. 9. 2011 (naposledy přicestoval 10. 6. 2011, správním orgánem I. stupně uvedeno, že zde mohl pobývat do 7. 9. 2011) do 2. 12. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*

10. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za jeho neoprávněný pobyt v délce přibližně deseti let správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce 5 let. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil. Soud neshledal v tomto směru překročení správního uvážení, kdy naopak se délka vyhoštění jeví jako zcela přiměřená délce neoprávněného pobytu, kdy přibližně desetiletý neoprávněný pobyt rozhodně nelze považovat za nikterak krátký. Ostatně ani žalobce sám tuto skutečnost nikterak nepopírá, kdy naopak dlouhodobost svého neoprávněného pobytu sám výslovně v žalobě označil za „brutální“.

11. Co se týče námítky, že žalobce měl uvést, že rovněž státním občanem Spojených států amerických, uvádí soud následující.

12. Žalovaný se k této námitce v napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že dle něj žalobce poukázal na to, že skutečnost, že má být rovněž státním občanem USA, má mít vliv na posouzení přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. st. dle žalovaného žalobci poskytl plnou součinnost, kdy i přesto, že u sebe v době kontroly žalobce neměl žádný doklad totožnosti, byl policejní hlídkou eskortován na adresu X, kde

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předložil platný biometrický doklad Kolumbie. Naproti tomu ohledně občanství USA žádný doklad nepředložil. K tomu uvedl, že cestovní doklad USA pozbyl platnosti a nemá jej. V roce 2016 byl žalobce v Rakousku vyřizovat nový cestovní doklad Kolumbie, který předložil policejní hlídce. Dle žalovaného je spisovým materiálem doloženo, že je žalobce státním občanem Kolumbie, přičemž tvrzení ohledně občanství USA nemá vliv na spáchané protiprávní jednání. Podle žalovaného dané nemá vliv na posouzení přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Je podle něj zejména na žalobci, aby prokázal a uváděl konkrétní skutečnosti, že by správním vyhoštěním mohlo být nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života.

13. Dle žalovaného není povinností správního orgánu vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců., zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34. Žalobce žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nebo odvolání nic takového nevyplývá. To, že by mohl být i státním příslušníkem Spojených států amerických, neznamená, že mu nemůže být vydáno správní vyhoštění. Navíc sám do protokolu uvedl, že ve Spojených státech amerických nikoho nemá, celou svoji rodinu má v Kolumbii. Dále uvedl, že může bydlet v jiném státě mimo území členských států Evropské unie, může bydlet s rodinou v Kolumbii nebo v jiném státě. Není mu známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky. Správní orgán I. stupně v probíhajícím řízení zjišťoval okolnosti vyplývající z dikce ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a posouzením přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení se zabýval. I přesto, že se správní orgán I. stupně výslovně ve svém rozhodnutí nevyjádřil v rámci hodnocení přiměřenosti k možným vazbám žalobce na Spojené státy americké, není pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života ani v tomto ohledu, neboť neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly prokazovat opak.

14. Podle žalovaného správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V případě žalobce má žalovaný za to, že vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem, převyšuje zájem státu na dodržování a ochranou svých právních předpisů, před ochranou nad soukromým nebo rodinným životem žalobce, kdy s odkazem na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců není vydání napadeného rozhodnutí, nepřiměřené.

15. Soud k dané námitce uvádí, že podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

16. Citované ustanovení ukládá dotyčnému cizinci povinnost uvést veškeré potřebné relevantní informace k tomu, aby bylo možné posoudit dopady rozhodnutí o správním Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vyhoštění. Bylo proto na žalobci, aby ve správním řízení uvedl veškeré informace, které považoval za důležité. Soud považuje v tomto ohledu za podstatné, že žalobce kromě samotného faktu, že má být státním občanem USA, nesdělil v tomto směru žádné bližší relevantní informace. Žalobce toliko sdělil, že na cestovní doklad USA do ČR v roce 2003 přicestoval za účelem studia v rámci programu pro americké studenty. Z daného lze tedy dovodit, že byl takovým studentem, nicméně sám poté dodal, že studium v ČR nedokončil, trvalo pouze jeden rok. Poté měl opakovaně cestovat do USA, kdy účel cest neupřesnil, naposledy do ČR přijet 10. 6. 2011. Poukázal také na to, že jeho údajný cestovní doklad Spojených států amerických již pozbyl platnosti a nemá jej. Žádné další vazby k USA žalobce v průběhu výslechu nezmínil a ani nevyplývaly z jeho jiných tvrzení, kdy mj. sdělil, že je třikrát rozvedený a bezdětný. Jeho rodina (bratr a sestra) se nachází v Kolumbii. Nezmínil nic o tom, že by měl mít jakékoli jiné vazby v USA. Pokud tedy jedinou vazbou žalobce na USA mělo být tvrzené občanství a studijní pobyt pro americké studenty realizovaný v ČR, soud neshledává pochybení správních orgánů, pokud se touto informací detailněji nezabývaly.

17. Správní orgány mají nepochybně možnost si vyžádat informace o tom, zda je dotyčný státním občanem daného státu, a to od příslušného zastupitelského úřadu. To platí i ve zde řešené věci. Soud však neshledává pochybení správních orgánů, pokud tyto takto nepostupovaly a státní občanství žalobce blíže neověřovaly, neboť lze potvrdit závěr žalovaného, že takové zjištění by nemohlo nic změnit na neoprávněném jednání žalobce, které bylo důvodem pro uložení správního vyhoštění. Postup správního orgánů není v tomto smyslu zatížen vadou, která by způsobovala nezákonnost jejich rozhodnutí. Není navíc pravdou, že by žalovaný tvrzení žalobce o tom, že je státním občanem USA zcela pominul, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že žalobce neuváděl směrem k tomuto státu žádné relevantní vazby, proto by ani ověření občanství nic nezměnilo na výsledku řízení. Také správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce mohl jako občan USA i Kolumbie pobývat na území 90 dnů během 180 dnů ode dne vstupu, z čehož následně dovodil délku neoprávněného pobytu, tedy rovněž fakt, že je žalobce občanem USA, nerozporoval.

18. Lze přisvědčit žalovanému, že bylo předně povinností žalobce tvrdit rozhodné skutečnosti týkající se jeho soukromých, rodinných, ekonomických či dalších poměrů. Ve věci bylo zjištěno, že žalobce je státním občanem Kolumbie, jak vyplynulo z jeho tvrzení a jeho doloženého dokladu. Současně zmínil své vazby k této zemi, kdy tam žije jeho rodina. I kdyby se tedy správní orgán I. stupně obrátil na příslušný zastupitelský úřad ohledně ověření tvrzeného státního občanství USA, pak i kdyby bylo následně potvrzeno, že je žalobce státním občanem USA, nemohla by tato skutečnost nic změnit na tom, že žalobce neprezentoval žádné relevantní vazby k této zemi mimo samotné tvrzení ohledně občanství jako takového, studia a dřívější cesty na základě tamního cestovního dokladu. Nic by nemohla změnit ani na závěrech žalovaného ohledně protiprávního jednání žalobce a uložení správního vyhoštění. Proto posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správním orgánem I. st. bylo dostatečné i bez ověřování občanství USA a podrobného vypořádání ohledně možných vazeb. Skutečnost, že je cizinec občanem více států, sama o sobě neznamená nutnost existence relevantní soukromých, rodinných či ekonomických vazeb takové osoby na oba státy, pokud je taková osoba ani nezmíní. Je na dotyčném, aby rozhodné vazby uvedl. Pokud žalobce relevantní vazby nesdělil, správní orgán se jimi nemohl ani zabývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

19. Soud také dodává, že žalobcův postup lze považovat za značně pasivní, kdy zcela rezignoval na jakékoli řešení své pobytové situace. Skutečnost, že si nebyl ani schopen vyřídit nový cestovní doklad USA, a naopak, jak uvedl, je již neplatný a ani jej nemá, příliš nesvědčí jeho zájmu o státní občanství tohoto státu, takové jednání je ve vztahu k jeho námitce naopak nepřesvědčivé. Nelze odhlédnout rovněž od toho, že žalobce uvedl, že neměl ani v úmyslu vycestovat. Tedy v případě, že by neproběhla pobytová kontrola, by se žalobce patrně na území ČR nacházel neoprávněně i nadále, kdy i nyní zjištěný pobyt trval již značnou dobu. Žalobce nijak neupřesnil svá tvrzení ohledně studijního programu pro studenty z USA a pouze sdělil, že studium v ČR nedokončil. Není tedy zřejmé, zda tímto skončilo i jeho studium v USA či nikoli, ani jaký byl účel jeho tvrzených cest do USA, nicméně z dalšího jednání žalobce, který nadále zůstával na území ČR, aniž by si vyřídil k tomu jakékoli oprávnění, plyne, že do USA se již trvale nevrátil a pouze tam opakovaně dle svých slov třikrát cestoval. Správní orgány se sice detailně vazbami žalobce na USA, respektive jejich absencí nezabývaly, nicméně toto nepředstavuje pochybení, které by mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí, jestliže ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců vazby žalobce k zemi původu – Kolumbie ob stojí. Je tak pouze na žalobci do jaké země vycestuje.

20. Soud proto na základě výše uvedeného žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 5. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.